

[Boligministeren.]

vi kan bygge i det hele taget. Hvis vi regner med, at vi hvert år skal bruge ca. 14 000 lejligheder, blot for at vor ungdom kan få lejlighed i den takt, det er naturligt for den, og vi derudover skal bygge til befolkningsvandring og endelig bygge en 2 000-3 000 lejligheder til sanering, skal vi op på et byggeprogram på i hvert tilfælde 22 000-23 000 lejligheder. Derfor beder jeg om, at man forstår, at selv om der vil blive lagt vægt på at skaffe erstatningsboliger for sanering, hører det nøje sammen med det samlede byggeprogram, som overhovedet kan etableres i landet.

Jeg er meget taknemlig for, at vi har kunnet opnå enighed om denne lovgivning. Jeg tror, der er et almindelig udbredt ønske om, at vi nu får gang i saneringen, og at vi får det gjort på den måde, der er foreslået, ved et fornuftigt samarbejde mellem offentlige myndigheder og private grundejere.

Alfred Jensen: Jeg vil ved denne anden behandling udtrykke min anerkendelse af den form, betænkningen over de to lovforslag har fået. Det forekommer mig, at her er noget, som forskellige andre udvalgsformænd og udvalgsmedlemmer kan lære noget af.

Jeg takker, fordi man har behandlet problemerne på en sådan måde, så vi kan se, hvad der har været diskuteret, hvilke overvejelser der har ligget til grund for de slutninger, udvalget er kommet til, såvel i forslags form som hvor man ikke har villet stille forslag om ændringer.

Men derfra og så til at erklære mig helt tilfreds med det, der foreligger, er der et langt spring. Jeg har ved visse lejligheder, hvor vi i dette folketingsår har diskuteret boligproblemer — og det har jo være mange gange — hver gang påvist det urimelige i, at boligen var et spekulationsobjekt. Jeg har talt for, at det offentlige skulle overtage den gamle boligmasse, og at man faktisk skulle gå over til, at der ikke var privat byggeri og privat spekulation, i hvert fald hvad udlejningsejendomme angår.

Det siger sig selv, at netop ved spørgsmålet om boligtilsyn og sanering har vi den allerstørste interesse i, at ejendomsproblemet bliver løst på en måde, der er i overensstemmelse med det store flertals interesser —

jeg kan også godt udtrykke det på en anden måde: med lejernes interesser.

Som det er nu, kan enhver se, at selv om boligtilsynet bliver gjort bedre, og selv om der sker en sanering af usunde bydele, så er det stadig væk spekulationsinteresser, som spiller ind. Var det ikke tilfældet, behøvede man jo ikke nogen tvangsbestemmelse om, at det kan forlanges, at udlejerne sætter ejendommen i forsvarlig stand.

Her gør jeg også opmærksom på, at det beløb, inden for hvilket man kan forlange at ejendommen skal udbedres, er af så ringe omfang, at den socialdemokratiske ordfører ved første behandling påviste, at det var et såre beskedent, ja, utilstrækkeligt beløb. Det viser os jo, hvilke problemer vi står over for her.

Jeg går ud fra, at de besvarelser, som ministeren gav mig på nogle af de spørgsmål, jeg stillede ved første behandling om isolering og tætning af ældre ejendomme, står ved magt og vil komme i betragtning, når man tager fat på at give direktiver for forbedringer af gamle ejendomme.

Der er andre spørgsmål, som det forekommer mig ikke er løst på en forsvarlig måde. Jeg har på min gruppes vegne i første række hæftet mig ved spørgsmålet om erstatningsboliger. Jeg ser ikke rettere, end at den klage, der lyder ud af henvendelsen fra hovedstaden og fra de bymæssige kommuner, er et udtryk for, hvor vanskelig stillingen er her, og jeg føler mig aldeles ikke beroliget ved at læse den redegørelse, som findes i betænkningen, om de muligheder, der vil være for at fremskaffe 3 000 lejligheder som erstatning for det, der skal rives ned, eller som ikke kan bruges til menneskebolig mere. Jeg må se sådan på det, at de 1 500, der er tale om, vil blive det, der bliver stillet til rådighed som erstatningslejligheder, og det andet — nå ja, bevares vel, jeg indser, at ministeren har ret til at dekretere, at der skal bygges sådanne erstatningslejligheder, men kommer det ikke til at gå ud over det almindelige boligbyggeri? Det er det store problem, og jeg føler mig som sagt ikke beroliget ved det, der står her. Det forekommer ikke mig, at der skaffes det tilstrækkelige antal erstatningslejligheder.

Jeg vil også understrege, at Københavns